

Ježovnik Magda – dobitnica najvišjega priznanja PZS

Med letošnjimi dobitniki najvišjih priznanj Planinske zveze Slovenije je bila tudi Magda Ježovnik, članica Planinskega društva Zabukovica. Na prireditvi Planinske zveze v Bovcu, 11. decembra 2005, je prejela najvišje priznanje - svečano listino PZS za dolgoletno vsestransko aktivno delo v PD, posebej na področju vzgoje mladih. Vse od leta 1975 pa do upokojitve je bila mentorica planinske skupine na osnovni šoli v Grižah, tudi po upokojitvi je pomagala pri mentorstvu, organizaciji izletov, planinske šole in do lanskega leta planinskih taborov. Z mladimi je sistematično hodila in opravila različne vezne poti v Sloveniji in Jugoslaviji, pod njenim sovodstvom je PD Zabukovica leta 1983 organiziralo prvi tabor mladih planincev v Logarski dolini. Pod njenim mentorstvom se je na šoli izvajala akcija PIONIR PLANINEC oz. kasneje MLADI PLANINEC, bila je soorganizator planinskih šol, pod njenim mentorstvom je veliko mladih opravilo PLANINSKO ŠOLO, prav tako so pod njenim mentorstvom otroci začeli tekmovati v orientaciji, nekateri so celo postali republiški prvaki v orientacijskem teku, udeležili so se tudi svetovnih prvenstev. Tako kot je v času službovanja na osnovni šoli vodila mlade planince po hribih in jih vzgajala v duhu planinstva, sedaj vodi skupino starejših za samopomoč, med njihovimi aktivnostmi so tudi krajši

izleti v hribe. Hkrati pa je aktivna tudi pri aktivu upokojenih učitelje, občasno organizira kakšen izlet. Sodelovala je pri sestavi raziskovalne naloge o planinstvu in brošure Planinstvo v našem kraju, prav tako je leta 2004 skupaj s kolegico Bredo Veber napisala in izdala knjigo GRIZE, v kateri je med drugim opisana tudi zgodovina planinstva v našem kraju, delo planinske skupine na osnovni šoli, tekmovanja v orientaciji. Člani planinskega društva Zabukovica smo veseli in ponosni, da je naša Magda prejela najvišje priznanje PZS in ji čestitamo!

Lilijana Jančič

Pavel Pečar – 75-letnik

Rojen je bil v Domžalah dobro desetletje pred drugo svetovno vojno in usoda mu ni prizanašala, a napredna in narodno zavedna družina mu je dala najboljšo »doto«: izklesala ga je v pokončnega človeka z neupogljivo hrbtenico, poštenjaka ter zavednega Slovenca in naprednjaka. Kot dijak se je upiral narodnostnemu zatiranju in drugim krivicam, že v obdobju nemške okupacije, pa tudi pozneje; znan je kot prvi Slovenec, ki je konec šestdesetih let na javni konferenci v Beogradu govoril in materinem jeziku in zahteval prevajanje. Štiri desetletja je delal kot univerzitetni diplomirani pravnik in socialni delavec, pretežno v socialnozdravstveni dejavnosti, med drugim kot direktor Komunalnega zavoda za socialno zavarovanje v Kopru, pozneje pa vrsto let kot direk-

tor Zdravstvene skupnosti Slovenije oziroma Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije. Delo je vse življenje opravljal odgovorno in poglobljeno, o tem priča tudi nagrada Sklada Borisa Kidriča, ki jo je leta 1960 prejel za študijo o socialnomedicinskih aspektih zdravstvenega zavarovanja. Je velik ljubitelj in prijatelj narave: morja, še posebno pa naših gora. Na sprehodih ob obali mu morje vzvalovi duha, čustva, spomine; pogosto se tudi še zdaj rad odpravi v hribe: na Kraški rob, Snežnik, predvsem pa v »rojstne« Kamniške planine. Tudi ljubezen do gora je družinska »dota«: njegov oče Pavel je zlasti po upokojitvi vrsto let pomagal legendarnemu Lenčku pri graditvi in urejanju Domžalske kočice na Mali planini, naš jubilat pa je od mladih nog »capljal« za starejšim bratom Marjanom po Kamniških planinah in si pri šolanju pomagal s tem, da je iz Stahovice tovoril na hrbtu pivo za kočice na Veliki planini in pod Kravcem. Veliko pozornosti in truda že vse življenje posveča varovanju narave in preprečevanju onesnaževanja. Tako se je pred leti daljnovidno uprl nepremišljenemu načrtu za graditev rafinerije na Serminu pri Kopru, nekoliko pozneje pa je dvignil svoj glas tudi prek meje proti graditvi velikanske termoelektrarne pri Miljah in TE Plomin II., ki bi bila še posebno nevarna zaradi uporabe visokoradioaktivnega premoga iz Raše. Omeniti velja, da je ob koncu osemdesetih let pripravil odlok o morskem ribištvu Skupnosti obalnih občin Koper, ki izhaja iz celovitosti Piranskega zaliva in je zato pomemben argument Slovenije pri dokončnem določanju naše morske meje. Član planinskega društva je dobrih 50 let in je še zdaj aktiven v Obalnem planinskem društvu Koper. Po gorah hodi z odprtimi očmi in srcem in svoje doživljanje ljudi in narave tudi rad opiše in objavi, še posebno v Planinskem vestniku, in to s psevdonimom iz dijaških let Pavel Pavlovec. Tako je bilo samo v obdobju 1995–2000 objavljenih 41 njegovih prispevkov, zadnji v št. 3/2004; nosil je zanj značilno vsebino oz. naslov »Abraham v kraljestvu Snežnika – Gora mojega občudovanja in dolgoletnega hrepenenja«. Posebna privlačnost njegovega pisanja je poglobljena, pa tudi (samo)kritična refleksija planinskih doživetij in ponotrnanja sozvočja z naravo, v kateri tenkočutno prisluhne šepetu tišine in večnosti. Še na mnoga zdrava in lepa leta!

Lucijan Gregorič

